

Estimats diocesans:

En totes les èpoques s'ha intentat explicar el conjunt de causes i les conseqüències de l'actuació humana que condicionen la realitat social. Quan contemplem el món present, hi ha situacions que no ens agraden perquè tensen las relacions humanes fins a convertir-les en un impossible per construir una societat millor i més justa vers als altres, els esdeveniments i les coses. Per descomptat, també existeixen àmbits de proximitat i solidaritat que ens deixen admirats.

Avui voldria insistir en la importància del tracte educat entre nosaltres i entre els grups humans. Es donen diferents apreciacions sobre l'ésser humà, la societat i l'atenció als problemes que diàriament es plantegen. El bon tracte amb els altres se'ns exigeix a tots; és la condició prèvia per al respecte i l'entesa. Als cristians se'ns demana un punt més, l'amor als altres sense cap classe de trava que arriba -per a molts resulta incompreensible-, fins al grup dels anomenats "enemics". El cas extrem es dona en les guerres, les seqüeles de les quals estem suportant tots. Més enllà d'una teoria de l'acceptació de l'altre com a norma general de comportament, i deixant a una banda els extrems bèl·lics, es tracta de fer un esforç per apropar posicions que convidin a la comprensió de les opinions alienes, a una sana autocrítica i a l'ús d'uns arguments que no danyin la personalitat de ningú i ajudin a confrontar idees independentment de qui les promogui. La convicció que tots busquem el bé comú està en la base d'aquest plantejament.

Actualment s'utilitza massa l'insult, l'agressivitat i el menyspreu entre uns i altres. Veiem també com el ressentiment, l'odi i la confrontació es donen amb normalitat en molts discursos des de diverses plataformes socials. Sembla que aquesta situació no permet avançar en el foment de la dignitat humana amb totes les seves atribucions i en el desenvolupament harmònic de la societat. Costa d'acceptar el pluralisme, però és l'única recepta per al respecte i la llibertat aliena. Davant el gran cúmul de problemes que ens envolten, hi ha intents diferents per mirar de solucionar-los. Tots han de ser objecte d'estudi per triar aquell que beneficia a una gran majoria.

Hi ha un segon pla a considerar, en el sentit que tots presumeixen de bon judici i excel·lent tracte, acusant els oponents d'allò pitjor i més fosc que tenen en el seu cor i en la voluntat de generar el mal a propòsit i d'augmentar els problemes ja existents. És una vara de mesurar diferent de la que tots hauríem de prescindir. Els altres tenen part de raó en l'enfocament d'un plantejament sol·licitat, i nosaltres podem prescindir d'alguna dada no vàlida o no contrastada.

En las darreres setmanes he llegit alguns articles periodístics en aquest mateix sentit i me n'he alegrat. Des de la meua responsabilitat pastoral, em preocupa no contribuir a la solució acceptable dels problemes socials i, a més, procurar que totes las comunitats cristianes fomentin el diàleg, l'acceptació, l'acolliment de tots considerant-los germans i fills d'un mateix Pare. No podem acusar ningú de foment de l'odi amb paraules que l'incrementen i enverinen l'ambient. No podem acusar l'adversari polític d'assassí o de lladre sense cap mena de prova, només amb la intenció de destruir-lo moralment. No podem desautoritzar qualsevol iniciativa per estar sustentada en una ideologia o, millor encara, en una cosmovisió diferent o oposada a la que nosaltres defensem. Volem netejar la nostra societat, fer-la més transparent, més cordial, més sostenible en el respecte a tots els ciutadans. Que aquesta pretensió no sigui només "de paraula" sinó amb el convenciment de la nostra voluntat i amb la pràctica de la nostra vida personal, familiar i social. Així farem més respirable la convivència. Hi cabem tots!

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

En todas las épocas se ha intentado explicar el conjunto de causas y las consecuencias del actuar humano que condicionan la realidad social. Cuando contemplamos el mundo presente hay situaciones que no nos gustan porque tensan las relaciones humanas hasta convertirlas en un imposible para construir una sociedad mejor y más justa para con los otros, los acontecimientos y las cosas. Por supuesto también existen ámbitos de cercanía y solidaridad que nos dejan admirados.

Quisiera insistir hoy en la importancia del trato educado entre nosotros y entre los grupos humanos. Se dan distintas apreciaciones sobre el ser humano, la sociedad y la atención a los problemas que a diario se plantean. El buen trato con los demás se nos exige a todos; es la condición previa para el respeto y el entendimiento. A los cristianos se nos pide un punto más, el amor a los demás sin ninguna clase de trabas que llega -para muchos resulta incomprendible-, hasta el grupo de los llamados "enemigos". El caso extremo se da en las guerras, cuyas secuelas estamos soportando todos. Más allá de una teoría de la aceptación del otro como norma general de comportamiento, y dejando a un lado los extremos bélicos, se trata de hacer un esfuerzo por acercar posturas que inviten a la comprensión de las opiniones ajenas, a una sana autocrítica y al uso de unos argumentos que no dañen la personalidad de nadie y ayuden a confrontar ideas independientemente de quien las promueva. La convicción de que todos buscan el bien común está en la base de este planteamiento.

En la actualidad se da demasiado el insulto, la agresividad y el desprecio entre unos y otros. Vemos también cómo el resentimiento, el odio y la confrontación se dan con normalidad en muchos discursos desde diversas plataformas sociales. Parece que esa situación no permite avanzar en el fomento de la dignidad humana con todas sus atribuciones y el desarrollo armónico de la sociedad. Cuesta aceptar el pluralismo, pero es la única receta para el respeto y la libertad ajena. Ante el gran cúmulo de problemas que nos envuelven hay intentos diferentes para solucionarlos. Todos ellos deben ser objeto de estudio para poder escoger aquel que beneficia a una gran mayoría.

Hay un segundo plano a considerar, en el sentido de que todos presumen de buen juicio y excelente trato, acusando a los oponentes de lo peor y más oscuro que tienen en su corazón y en la voluntad de generar el mal a sabiendas y aumentar los problemas ya existentes. Es una diferente vara de medir de la que todos deberíamos prescindir. Los otros tienen parte de razón en el enfoque de un planteamiento solicitado y nosotros podemos prescindir de algún dato no válido o no contrastado.

En las últimas semanas he leído algunos artículos periodísticos es este mismo sentido y me he alegrado de ello. Desde mi responsabilidad pastoral me preocupa no contribuir a la solución aceptable de los problemas sociales y, además, procurar que todas las comunidades cristianas fomenten el diálogo, la aceptación, la acogida de todos considerándolos hermanos e hijos de un mismo Padre. No podemos acusar a nadie de fomento del odio con palabras que lo aumentan y envenenan el ambiente. No podemos acusar al adversario político de asesino o de ladrón sin ningún tipo de prueba y sólo con la intención de destruirle moralmente. No podemos desautorizar cualquier iniciativa por estar sustentada en una ideología o, mejor, en una cosmovisión distinta u opuesta a la que nosotros defendemos. Queremos limpiar nuestra sociedad, hacerla más transparente, más cordial, más sostenible en el respeto a todos los ciudadanos. Que esa pretensión no sea sólo "de boquilla" sino con el convencimiento de nuestra voluntad y con la práctica de

nuestra vida personal, familiar y social. Así haremos más respirable la convivencia. ¡Cabemos todos!

Con mi afecto y bendición.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.